

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/27/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315201113
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2315201113.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci žalobcov: 1. V. K., narodený XX.XX.XXXX, bytom T. XXXX/XX, D., 2. S. K., narodená XX.X.XXXX, bytom T. XXXX/XX, D., proti žalovanému: C. T., narodený X.X.XXXX, bytom G. XXXX/XX, G., zastúpený advokátom: JUDr. Ľudovít Štanglovič, so sídlom Jarmočná 2264/3, Šaľa, za účasti intervenienta na strane žalovaného: VF Project & Marketing s.r.o., IČO 44 487 916, so sídlom Gen. L. Svobodu 1860/6, Šaľa - Veča, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., so sídlom P. Pázmaňa 2367/17A, Šaľa, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobkyne 2. proti rozsudku Okresného Galanta č. k. 35C/62/2015-227 zo dňa 13.6.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný a intervenient na strane žalovaného majú **n á r o k** voči žalobkyňi 2. na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom žalobcom 1. a 2. uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému a intervenientovi náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku, § 34, § 588, § 37 ods. 1, § 41a ods. 2, § 49a, § 40a veta prvá a druhá Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že žalobcovia svoje tvrdenie o absencii vôle uzavrieť kúpnu zmluvu a zmluvu o budúcej zmluve nepreukázali a nepodporili ani svojimi vyjadreniami pred súdom prvej inštancie. Obaja žalobcovia potvrdili, že v čase podpisovania kúpnej zmluvy spísanej vo forme notárskej zápisnice na Notárskom úrade v Galante dňa 5.2.2010 im bol známy obsah zmluvy, známe právne následky tohto právneho úkonu a notárom boli upozornení, že uzatvárajú kúpno-predajnú zmluvu. Pokiaľ išlo o argumentáciu žalobcov, že šlo o zastretý právny úkon, žalobcom sa v konaní nepodarilo preukázať, že by žalovaný ako druhá zmluvná strana mal záujem uzavrieť iný právny úkon, než kúpnu zmluvu a zmluvu o budúcej zmluve a že by teda aj na jeho strane existovala nezhoda vôle a prejavu. Žalovaný jednoznačne uviedol, že mal záujem uzavrieť kúpnu zmluvu, v tomto smere bol aj žalobcami oslovený, čo potvrdil aj vypočutý svedok, zároveň žalovaný potvrdil, že z podnetu žalobcov súhlasil s uzavretím zmluvy o budúcej zmluve o spätnej kúpe nehnuteľnosti. Žalovaný ako účastník, ktorý predpokladal, že ide o vážny prejav vôle, môže sa dovolať jeho danosti tak, ako by išlo o platný úkon. Pokiaľ žalobca 1. na jednej strane uvádza, že bol notárom upozornený, že uzatvára kúpnu zmluvu, túto

podpísal vedomý si právnych následkoch tohto úkonu, prevzal kúpnu cenu, zároveň podpísal zmluvu o budúcej zmluve, v ktorej podľa jeho slov bolo, že do 30.7.2010 treba vrátiť 52.000 eur a potom môžu spätne odkúpiť a na druhej strane uvádza, že dom nechcel predať, ale dať ho do zálohy, jeho konanie možno posúdiť len ako vykonanie právneho úkonu v tzv. vnútornou výhradou. Na rozdiel od simulovaného právneho úkonu, pri ktorom ten, kto ho urobil, právny úkon len predstieral, no v skutočnosti ho urobiť vôbec nechcel, v prípade mentálnej rezervácie (vnútornej výhrady) ten, kto právny úkon urobil, ho urobiť chcel, ale nechcel spôsobiť jeho následky alebo aspoň niektoré z nich. Na vnútornú výhradu sa preto pri posudzovaní platnosti právneho úkonu neprihliada. Skutočnosť, že žalobcovia nechceli spôsobiť a v podstate ani si pripustiť možnosť následku, ktorý malo márne uplynutie lehoty na spätnú kúpu nehnuteľnosti, nemôže mať za následok neplatnosť právneho úkonu. Za rozporuplné považoval súd prvej inštancie aj vyjadrenia žalobcov, že boli pri uzatváraní kúpnej zmluvy uvedení do omylu. V tejto súvislosti žalobca 1. najprv uviedol, že do omylu ho uviedli D., žalovaný a svedok R., potom uviedol, že T. ho do omylu neuviedol, on len vyplácal peniaze, nedá sa povedať, že ho D. uviedli do omylu pri uzatváraní zmlúv 5.2.2010, ukázalo sa to až postupom času, keď prišla doba splácania. Žalobkyňa 2. videla omyl v tom, že by D. dopustili, že žalobcom peniaze nevrátia a že oni o dom prídu a tiež v tom, že D. žiadali od nich, aby im dali dom do zálohy a v podstate sa potom jednalo o predaj, do omylu ich uviedli D.. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase samotného uzatvárania zmluvy u notára 5.2.2010 bolo žalobcom známe, že uzatvárajú kúpnu zmluvu, osobitne na to boli notárom upozornení a potvrdili, že im boli známe dôsledky tohto právneho úkonu. V tomto prípade teda nešlo o omyl, ktorý by sa týkal právneho dôvodu alebo predmetu právneho úkonu. Žalobcovia nemuseli predmetnú kúpnu zmluvu a zmluvu o budúcej zmluve podpísať, ako uviedla aj žalobkyňa 2. bolo na nich, či na to pristúpia alebo nie. Obaja žalobcovia zhodne uvádzajú, že do omylu ich uviedli D., avšak nimi uvádzané skutočnosti nemožno vyhodnotiť ako omyl vychádzajúci zo skutočnosti, ktorá je pre právny úkon (kúpnu zmluvu) rozhodujúca. Žalobcovia uzavreli kúpnu zmluvu, na základe ktorej previedli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na žalovaného a prevzali od neho kúpnu cenu. Pokiaľ žalobcovia tieto peniaze požičali tretím osobám (manželom D.) a bez akýchkoľvek reálnych záruk sa spofahli, že títo im peniaze vrátia do uplynutia lehoty na spätné odkúpenie na základe zmluvy o budúcej zmluve, nemožno hovoriť o omyle o skutočnostiach podstatných pre uzavretie kúpnej zmluvy. Konanie žalobcov, ktorí peňažné prostriedky získané predajom nehnuteľnosti požičali manželom D. bez písomnej zmluvy s vedomím, že časť týchto peňazí D. okamžite spotrebovali na vrátenie staršej pôžičky od žalobcov a bez poskytnutia akýchkoľvek záruk či zabezpečení, nemožno označiť inak ako nerozvážne a ľahkomyselné. Žalobcovia neboli ani v omyle o následkoch márneho uplynutia lehoty na spätné odkúpenie nehnuteľnosti, keďže sami uvádzali, že D. upozorňovali na to, že lehota padla a oni o dom prichádzajú. Pokiaľ žalobcovia pristúpili k uzavretiu zmluvy o kúpnej zmluve so zámerom, že predajom získané peniaze využijú ako pôžičku pre D. do času, kým uplynie doba na spätnú kúpu, možno hovoriť o omyle v pohnútku, ktorý však v zmysle § 49a posledná veta Občianskeho zákonníka nerobí právny úkon neplatným. Pri riešení predbežnej otázky týkajúcej sa platnosti kúpnej zmluvy z 5.2.2010 dospel súd prvej inštancie k záveru, že táto spĺňa všetky náležitosti stanovené v § 588 Občianskeho zákonníka, bola uzavretá slobodne, vážne, určite, zrozumiteľne a v zákonom požadovanej forme, zodpovedá vôli účastníkov zmluvného vzťahu, a teda ide o platný právny úkon, preto súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

4. Súd prvej inštancie priznal žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko mali v konaní plný úspech.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa 2. z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V odvolaní uviedla, že s rozsudkom súdu prvej inštancie nemôže súhlasiť a žiada ho zrušiť v celom rozsahu. Žiada doplniť dokazovacie konanie a vypočuť navrhovaných svedkov Y. a I. D., nakoľko je presvedčená, že ich vypočutím budú objasnené také skutočnosti, ktoré plne preukážu tvrdenie žaloby, že sa pri spornej kúpnej zmluve jednalo o simulovaný právny úkon, teda úkon, pri ktorom tak žalobca a žalovaný nemali vôľu previesť na žalovaného vlastnícke právo, ale že tu bol len záujem o poskytnutie úveru a jeho následné zabezpečenie a zaručenie nehnuteľnosťou. Vypočutím manželov D. možno preukázať, že nedostatok vôle predstavujúci absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy bol na oboch zúčastnených stranách a že táto bola uzavretá v jej podobe a forme len z titulu časovej tiesne, ktorú navodili svojim správaním práve manželia D..

6. K odvolaniu žalobkyne 2. sa vyjadril intervenient na strane žalovaného. Vo vyjadrení uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za zákonný, vecne správny, súd prvej inštancie vykonal všetky

dôkazy potrebné pre rozhodnutie vo veci a vec správne právne posúdil. Ak žalobkyňa 2. dôvodí v odvolaní tým, že práve výsluch manželov D. bol pre vykonanie dokazovania podstatný, nakoľko môžu práve oni ako svedkovia preukázať, že kúpna zmluva bola simulovaný právny úkon, resp. úkon vykonaný v tiesni (takéto skutkové tvrdenie nebolo predmetom samotnej žaloby, že by právny úkon kúpnej zmluvy bol vykonaný v tiesni), je podľa neho potrebné uviesť, že rozsah dokazovania je vždy viazaný na hypotézu právnej normy, ktorá sa má na prejednávajúcu vec aplikovať. Vzhľadom na skutkové tvrdenia žalobcov bol potom rozsah dokazovania daný jednak tým, že vykonaným dokazovaním bolo potrebné preveriť tvrdenie, že žalobcovia nemali v úmysle podpísať kúpnu zmluvu, a že táto predstavuje simulovaný právny úkon, a jednak tvrdenie, že boli pri podpisovaní kúpnej zmluvy uvedení do omylu. Vykonaným dokazovaním, a to najmä výsluchom samotných žalobcov bolo preukázané, že žalobcovia nemohli byť pri podpísaní kúpnej zmluvy uvedený do omylu, nakoľko obaja žalobcovia zhodne potvrdili, že kúpnu zmluvu si pred jej podpisom prečítali, následne z výsluchu žalovaného a svedka R. vyplynulo, že žalobcovia námietky voči obsahu notárskej zápisnice, ktorá obsahovala samotnú kúpnu zmluvu, nevzniesli. Z výsluchu žalobkyne vyplynulo, že jej je zrejmé, čo znamená kúpna zmluva a pozná právne dôsledky takéhoto právneho úkonu. Z výsluchu žalovaného vyplynulo, že on mal vôľu uzavrieť kúpnu zmluvu. Samotné tvrdenie žalobcov, že kúpna zmluva mala predstavovať zabezpečovací prostriedok v rozsahu zmluvy o zriadení záložného práva v konaní preukázaná nebola, žalobcovia neprodukovali žiadny dôkaz o tom, že by ich tvrdenia v tomto smere boli pravdivé, a ich pohnútkou, ktorá mala smerovať iba k tomu, že keď im D. vráti pôžičku, využijú právo spätnej kúpy, nie je nijak významná. Uvedené nie je možné preklenúť ani výsluchom samotných manželov D., nakoľko ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, oni samotní pri podpisovaní kúpnej zmluvy u notára neboli. Medzi stranami sporé ani nebolo, že žalobcovia utŕžené peniaze odovzdali manželom D. ako pôžičku, avšak ani ich výpoveď nijako nemôže preklenúť tvrdenie samotných žalobcov, že si kúpnu zmluvu riadne prečítali a vedeli čo podpisujú. Ak aj žalobcovia následne v konaní tvrdili, že kúpna zmluva mala byť iba zmluvou o zriadení záložného práva, tak nič im nebránilo, aby kúpnu zmluvu neuzatvárali. Ak žalobcovia tvrdili, že oni chceli svoje nehnuteľnosti späť potom ako im D. vráti pôžičku, a teda, že budú realizovať právo spätnej kúpy, ide iba o pohnútku smerujúcu k uzavretiu právneho úkonu, ktorá však nie je nijako podstatná pri hodnotení platnosti právneho úkonu. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by žalobcovia boli do omylu uvedení, a preto nie je splnená ani jedna zákonom predpokladaná podmienka na to, aby bolo možné hovoriť o neplatnosti právneho úkonu pre omyl. Intervenient žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

7. K odvolaniu žalobkyne 2. sa vyjadril žalobca 1.. Vo vyjadrení uviedol, že sa s odvolaním žalobkyne 2. plne stotožňuje, pripája sa k nemu. Zastáva názor, že doplnením dokazovania o výsluch ďalších svedkov (osôb Y. a I. D.) a najmä konfrontácia týchto svedkov so stranou žalobcu a tiež so žalovaným C. T., sa preukáže tvrdenie žaloby, že sa pri spornej kúpnej zmluve jednalo o simulovaný právny úkon, teda úkon pri ktorom tak žalobca, ako ani žalovaný C. T. nemali vôľu previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ale že tu bol len záujem o poskytnutie úveru a jeho následné zabezpečenie a zaručenie nehnuteľnosťou. Vypočutím manželov D. možno preukázať, že nedostatok vôle predstavujúci absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy bol na oboch zúčastnených stranách, a že táto bola uzavretá v jej podobe a forme len z titulu časovej tiesne, ktorú navodili svojim správaním práve manželia D..

8. K odvolaniu žalobkyne 2. sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že skutočne bolo preukázané, že manželia D. neboli zmluvnou stranou kúpnej zmluvy z 5.2.2010. Zmluvnými stranami kúpnej zmluvy z 5.2.2010 boli žalobcovia ako predávajúci a žalovaný ako kupujúci. Preto výsluch manželov D. bol pre rozhodnutie vo veci nepodstatný. Žalobca 1. vyslovene na pojednávaní ústne a bezprostredne pred súdom prvej inštancie vypovedal, že žalovaný žalobcu neuviedol do omylu. Právne úkony medzi žalobcami a žalovaným neboli nijakým spôsobom previazané a ani podmienené právnymi úkonmi medzi žalobcami a tretími osobami. Pokiaľ žalobcovia považovali za omyl skutočnosť, že manželia D. im nevrátili požičané peniaze, tak to nemá žiaden vplyv na kúpnu zmluvu z 5.2.2010. Odsúdenie manželov D. rozsudkom OS Galanta sp. zn. 1T/153/2012 z 1.2.2016 nezakladá žiadne práva a ani povinnosti žalovanému. Výsluch D. by neobjasnil žiadne rozhodujúce skutočnosti vo vzťahu k autonómnej kúpnej zmluve z 5.2.2010 uzavretej medzi žalobcami ako predávajúcimi a žalovaným ako kupujúcim. Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny potvrdil.

9. K vyjadreniu žalovaného a intervenienta k odvolaniu žalobkyne 2. sa vyjadrila žalobkyňa 2. Vo vyjadrení uviedla, že s vyjadrením žalovaného a s vyjadrením intervenienta, že považujú rozsudok súdu prvej inštancie za správny, sa nestotožňuje. Najmä nesúhlasí s tvrdením, že výsluch Y. a I. D.

by neobjasnil žiadne rozhodujúce skutočnosti vo vzťahu ku kúpnej zmluve z 5.2.2010 a má za to, že súd prvej inštancie nevykonal všetky dôkazy potrebné pre rozhodnutie vo veci, čoho následkom prejednávanej veci nesprávne posúdil a nesprávne skutkovo vyhodnotil. Opakovane žiada doplniť dokazovanie o vypočutie navrhovaných osôb Y. a I. D., tiež o konfrontáciu ich osôb, ako aj osoby F. R. a C. T. s výpoveďami s ich výpoveďami v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. značkou IT/153/2012. Je presvedčená, že vypočutím navrhovaných osôb budú objasnené také skutočnosti, ktoré plne preukážu tvrdenie žaloby, že sa pri spornej kúpnej zmluve jednalo o simulovaný právny úkon a že nedostatok vôle predstavujúci absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy bol na oboch zúčastnených stranách a že táto bola uzavretá v jej podobe a forme len z titulu časovej tiesne, ktorú navodili svojim správaním práve manželia D.. Poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s nezrovnalosťami vo výpoveďiach C. T. a F. R., že F. R. bol splnomocnencom pri následnom prevode nehnuteľností na osobu intervenienta, kedy ho na tento úkon splnomocnil žalovaný C. T., a teda je tu dôvodné podozrenie, že ich výpovede nie sú úplné, vynechávajú relevantné fakty, tendenčne smerujú k potvrdeniu navodeného stavu (nehnuteľnosti vo vlastníctve intervenienta). V trestnom konaní sp. zn. 1T/15312012 bol vypočutý tiež C. T., ktorý výslovne uviedol, že ho kontaktovali a oslovili manželia D. s ponukou na kúpu domu od manželov K., čo je však v rozpore so súčasnou výpoveďou C. T., kedy v prejednávanej veci vypovedal, že ho vraj telefonicky kontaktoval priamo žalobca K., ktorý si zrejme opísal jeho telefónne číslo z reklamných materiálov jeho reality. Žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, doplnil konanie o navrhované úkony a následne po zvážení získaných informácií vydal rozsudok nový, ktorého odôvodnenie bude v zhode so zisteným stavom veci.

10. K vyjadreniu žalobkyne 2. k vyjadreniam žalovaného a intervenienta k odvolaniu žalobkyne 2. sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že žalobkyňou 2. navrhovaná konfrontácia osôb nie je v súlade s Civilným sporovým poriadkom, pretože takýto úkon Civilný sporový poriadok nepozná a nepredpokladá. Zdôrazňuje, že sám žalobca 1. uviedol pred súdom prvej inštancie, že si zmluvy u notára dňa 5.2.2010 prečítal a že rozumie následkom kúpnej zmluvy, že sa tým stráca vlastnícke právo, vedel rozlíšiť aj formu notárskej zápisnice právneho úkonu. Žalobkyňa 2. na pojednávaní dňa 25.4.2018 uviedla, že mala vedomosť, čo podpisuje a že vie, čo je kúpna zmluva, nič u notára nenamietala. Pokiaľ žalobkyňa 2. uvádza, že situáciu akejsi „tiesne, ktorú navodili svojim správaním práve manželia D.“, tak takéto tvrdenie, či jeho dokazovanie je tiež irelevantné, pretože manželia D. neboli účastníci kúpnej zmluvy z 5.2.2010 a nebolo ani preukázané, že by na notárskom úrade dňa 5.2.2010, kedy sa uzatvárala kúpna zmluva, boli prítomní manželia D., resp. ich prítomnosť bola vyvrátená. Kúpna zmluva je dvojstranným právnym úkonom medzi predávajúcim a kupujúcim, v tomto prípade medzi žalobcami a žalovaným. Žalobkyňa 2. poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s nezrovnalosťami vo výpoveďiach C. T. a F. R., k čomu žalovaný uvádza, že citovanou námietkou žalobkyne 2. sa nemožno v odvolacom konaní zaoberať, pretože žalobkyňa 2. podala odvolanie iba z toho odvolacieho dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Stanovisko žalobkyne 2. spočívajúce v tom, že F. R. bol splnomocnencom pri následnom prevode nehnuteľností na osobu intervenienta, kedy ho na tento úkon splnomocnil žalovaný, znova nekorešponduje s odvolacím dôvodom vymedzeným žalobkyňou 2.. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

11. K vyjadreniu žalobkyne 2. k vyjadreniam žalovaného a intervenienta k odvolaniu žalobkyne 2. sa vyjadril žalobca 2.. Vo vyjadrení uviedol, že vypočutím Y. a I. D., tiež ich následnou konfrontáciou so svedkom R. a žalovaným C. T. možno preukázať, že nedostatok vôle predstavujúci absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy bol na oboch zúčastnených stranách. Je presvedčený, že vypočutím a konfrontáciou uvedených osôb, ako aj ich konfrontáciou výpoveďami v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. značkou 1T/153/2012 bude v plnej miere preukázané, že žiadna zo zúčastnených strán nemala vôľu predat', resp. kúpiť nehnuteľnosť, ktorej vlastnícke práva sú predmetom tohto sporu, ale že sa jednalo o vôľu zúčastnených strán, ktoré mali v úmysle len zabezpečiť nehnuteľnosťou úver. Žiada, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu.

12. K vyjadreniu žalobkyne 2. k vyjadreniam žalovaného a intervenienta k odvolaniu žalobkyne 2. sa vyjadril intervenient. Vo vyjadrení uviedol, že žalobkyňa svoje tvrdenia opakuje a neuvádza žiadne nové skutkové tvrdenia. Intervenient má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je zákonný, vecne správny, súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy potrebné pre rozhodnutie vo veci, a vec správne právne posúdil. Skutočnosť tvrdená žalobkyňou 2., že súd nevykonal navrhnutý dôkaz v rozsahu výsluchu svedkov - manželov D., nezakladá vadu rozsudku súdu prvej inštancie tak, ako to žalobkyňa 2. uvádza.

Je vecou súdu, aké dôkazy vykoná, pričom súd je viazaný iba tým, že musí vykonať také dôkazy, ktoré mu umožnia vo veci rozhodnúť, teda také, ktoré sú potrebné na zistenie podstatných skutkových okolností. Podľa intervenienta by bolo nadbytočné vykonať výsluch svedkov - manželov D., aj s ohľadom na výsluchy samotných žalobcov, ktorí pri výsluchu uviedli, že vedeli čo podpisujú, zmluvy si prečítali a námietky voči zmluvám nevzniesli. Súčasne uviedli, že manželia D. pri podpisovaní zmlúv neboli. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

13. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie (§ 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

15. Predmetom konania je požiadavka žalobcov na určenie, že žalobcovia 1., 2. sú vlastníkami v celosti v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov nehnuteľností zapísaných na Liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie D., a to parcela č. 3508/1 o výmere 569 m², zastavané plochy a nádvoría, parcela č. 3508/2 o výmere 24 m², zastavené plochy a nádvoría, parcela č. 3509 o výmere 278 m², záhrady, rodinný dom súpisné číslo XXXX na parcele č. 3508/1, garáž na parcele č. 3508/2. Súd prvej inštancie vychádzajúc z výsledkov dokazovania žalobu žalobcov zamietol, nakoľko dospel k záveru, že kúpna zmluva zo dňa 5.2.2010 spĺňa všetky náležitosti uvedené v ustanovení § 588 Občianskeho zákonníka, bola uzavretá slobodne, vážne, určite, zrozumiteľne a v zákonom požadovanej forme, zodpovedá vôli účastníkov zmluvného vzťahu, a teda ide o platný právny úkon. Žalobkyňa 2. nesúhlasila so zamietajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie, namietala, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnutý dôkaz, a to výsluch svedkov Y. a I. D., ktorých svedectvo by malo preukázať, že pri spornej kúpnej zmluva sa jednalo o simulovaný právny úkon. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobkyne 2. je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie vykonal všetky navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

16. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobkyňou 2. vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil pre svoje rozhodnutie významné dôkazy vykonané v konaní, a to každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ustanovenia § 220 Civilného sporového poriadku. S námietkami žalobkyne 2. uvedenými v podanom odvolaní sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal v preskúmanom rozsudku, preto nemohli privodiť jeho zmenu. Ani v odvolacom konaní neboli žalobkyňou 2. tvrdené, ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Na základe uvedeného si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku poukazuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva nasledovné:

17. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie je možné v zmysle ustanovenia § 365 Civilného sporového poriadku odôvodniť len okolnosťami uvedenými v citovanom zákonom ustanovení pod písm. a) až h). Žalobkyňa 2. uplatnila v podanom odvolaní odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku.

18. Podstata odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku spočíva v takej skutočnosti, že ak strana sporu navrhla vykonanie dôkazov, ktoré boli spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ich nevykonal, vzniká nedostatok v skutkových zisteniach, ktoré treba odstrániť.

19. Podľa Článku 8 Civilného sporového poriadku strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

20. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobkyne 2., v ktorej namietala okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal žalobcami navrhnutý dôkaz výsluchom svedkov Y. a I. D. za účelom preukázania skutočnosti, že predmetná kúpna zmluva bola simulovaný právny úkon, považuje odvolací súd za potrebné ako prvoradé uviesť, že dokazovanie je možno vymedziť ako osobitnú činnosť súdu zameranú na získavanie poznatkov o veci, ktorá je predmetom súdneho konania. Povinnosť navrhnúť alebo označiť dôkazné prostriedky je v sporovom konaní povinnosťou strán, ktorá im bola všeobecne uložená v ustanovení § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016 a aktuálne je v ustanoveniach § 132 ods. 1 v spojení s § 185 Civilného sporového poriadku. Ide o povinnosť tej zo strán, ktorá tvrdí skutočnosť, ktorá má byť v konaní preukázaná. Povinnosť strán tvrdiť určité potrebné skutočnosti v sporovom konaní ovládanom prejednávacou zásadou sa nazýva povinnosť tvrdenia a vzťahuje sa vždy na konkrétnu skutočnosť stranou uvádzanou. V prípade, že ju strana splnila, platí, že uniesla bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazným bremenom sa rozumie zodpovednosť strany za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v prípadoch, kedy určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola pre nečinnosť strany preukázaná (resp. objektívne nemohla byť preukázaná) a kedy výsledky zhodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží potom na tej strane, ktorý z jej existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia už v žalobe zo dňa 19.12.2015 navrhli vykonať dôkaz výsluchom svedkov I. a Y. D. so zdôvodnením, že boli prítomní pri dojednaní pôžičky a podpise kúpnej zmluvy, potom opakovane podaním zo dňa 30.1.2018 navrhli vykonať výsluch týchto svedkov s tým, že presný časový sled udalostí je možné ozrejmiť vypočítaním všetkých zúčastnených a zainteresovaných osôb a napokon opäť na pojednávaní konanom dňa 25.4.2018 žalobca 1. navrhol vypočuť ako svedkov I. a Y. D.. Súd prvej inštancie dôkaz výsluchom svedkov I. a Y. D. nevykonal v záujme hospodárnosti konania, nakoľko vykonané dokazovanie predstavovalo dostatočný podklad na posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku žalobcov, pričom rozhodujúce boli vyjadrenia účastníkov zmluvných vzťahov uzavretých dňa 5.2.2010 (žalobcov a žalovaného) a svedka, ktorý bol pri podpise zmlúv osobne prítomný.

22. O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, rozhoduje vždy súd a procesný predpis strane priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou strane odňatie možnosti konať pred súdom. Súd prvej inštancie správne nevyhovel návrhu žalobcov na vykonanie dôkazu výsluchom svedkov I. a Y. D., keď vykonanie tohto dôkazu považoval za nevhodné. Odvolací súd preskúmaním odvolacej námietky žalobkyne 2. došiel v zhode so súdom prvej inštancie k záveru, že výsluch navrhnutých svedkov I. a Y. D. nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť zistený skutkový stav vyplývajúci z dovtedy vykonaných dôkazov, nebol spôsobilý preukázať právne významné skutočnosti pre rozhodnutie vo veci samej, a preto by bolo vykonanie tohto dôkazu nadbytočné. Zo skutkových zistení totiž bez pochybností vyplynulo,

že I. a Y. D. neboli osobne prítomní pri uzavretí predmetnej kúpnej zmluvy, obaja žalobcovia zhodne potvrdili, že si boli vedomí, že podpisujú kúpnu zmluvu, notárom spisujúcim predmetnú kúpnu zmluvu boli upozorení, že uzatvárajú kúpnu zmluvu, boli si vedomí právnych následkov uzatvorenia kúpnej zmluvy a prevzali kúpnu cenu. Z dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie (predovšetkým výsluchom samotných žalobcov) bolo bezpečne preukázané, že predmetná kúpna zmluva nebola simulovaný právny úkon (odsek 32. rozsudku súdu prvej inštancie), a preto vykonanie dôkazu výsluch navrhovaných svedkov I. a Y. D., by bolo nadbytočné. Súd prvej inštancie preto svojim postupom žalobcov nevylúčil z realizácie procesného práva navrhovať dôkazy, ktoré im procesný predpis priznáva a správne tento návrh na doplnenie dokazovania ako neúčelný zamietol. Odvolacia námietka žalobkyne 2., že súd prvej inštancie nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, je tak neopodstatnená.

23. V tejto súvislosti odvolací súd ešte uvádza, že zo znenia ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku vyplýva, že citovaný dôvod na odvolanie nie je daný v prípade každého opomenutia vykonania navrhnutého dôkazu, ale len v prípade, pokiaľ súd prvej inštancie nevykonal dôkazy navrhované stranou sporu s uvedením konkrétnych skutočností, ktoré majú byť preukázané a sú potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, teda dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej. O takýto prípad však v preskúvanom prípade nešlo, a preto nebolo možné vyhodnotiť odvolaciu argumentáciu žalobkyne 2. vo vzťahu k pochybeniu súdu prvej inštancie v skutkových zisteniach za opodstatnenú.

24. Žalobkyňa 2. v odvolaní tiež tvrdila, že výsluch navrhovaných svedkov Y. a I. D. by mal preukázať nedostatok vôle predstavujúci absolútnu neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy, že táto bola uzatvorená len z titulu časovej tiesne. Odvolací súd zistil, že predmetné skutkové tvrdenia žalobkyne 2. o uzavretí kúpnej zmluvy v časovej tiesni nebolo uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, a preto tento prostriedok procesného útoku už nie je možné v odvolacom konaní použiť. Z ustanovenia § 366 Civilného sporového poriadku vyplýva, že použitie prostriedkov procesného útoku alebo procesnej obrany je v odvolacom konaní obmedzené. Pokiaľ strany sporu mali v priebehu konania pred súdom prvej inštancie niekoľko príležitostí tento prostriedok procesného útoku použiť a boli poučené o sudcovskej koncentrácii konania, čo je aj prípad danej veci, je odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností prípustná len za stanovených podmienok. Odvolací súd v danej veci nezistil žiaden dôvod (žalobkyňa 2. ho ani v odvolaní netvrdila), pre ktorý by mal novotu v podobe nového skutkového tvrdenia v odvolacom konaní pripustiť a v nadväznosti na toto tvrdenie pripustiť vykonanie dôkazu výsluchom navrhovaných svedkov Y. a I. D.. Vzhľadom na uvedené a dodržiujúc princíp koncentrácie civilného sporového konania odvolací súd na toto skutkové tvrdenie žalobkyne 2. neprihliadol.

25. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolací dôvod uvádzaný žalobkyňou 2. nie je naplnený.

26. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne 2. odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu, nespôsobilú privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

27. Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania žalobkyňa 2. v odvolaní neuviedla žiadne zdôvodnenie. Nakoľko odvolací súd považuje preskúvaný rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku za vecne správny, keď žalobkyňa 2. žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnila (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jej odvolanie opodstatnené.

28. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni 2. v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

30. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).